Εὐχάριστο καλοκαῖρι φερνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι μὲ τόμους «Διαπλάσεως»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

145ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Σεπτεμβρίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

359. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτον, σῶμα ἐκ τῶν οὐρανίων.
Τὸ δεύτερόν μου, νόμισμα ἀρχαῖον.
Τὸ τρίτον μου ἀκρόπολις Ἠδραίων.
Κι' ὅλα ὁμοῦ ἀποτελοῦν σχολεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ

360. Συλλαβόγριφος

Νησὶ εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Προσωπικὴ τὸ δεύτερόν μου,
Φωτίζει δὲ τὸ τρίτον μου
Καὶ κελαδεῖ τὸ σύνολόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐέλπιδος Νεότητος

361. Μεταγραμματισμὸς

Ἐπῆρα τὸν ἀνόητον,
Τοῦ ἄλλαξα ἕνα γράμμα
Καὶ μέλος εἰς τὸ σῶμά μου
Τὸν ἔκαμα ἐν τῷ ἅμα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φουξίας

362. Αἴνιγμα

Ἄστρον ὡραῖον τὸ ἀρσενικόν μου.
Σκότος διαχύνει τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιολέττας τῆς Πάρμας

363. Κλιμακωτὸν

* * Ν'ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
* * * * διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ναγι-
* * νώσκεται: καθέτως ἀριστερᾷ ἐπίρ-
* * * * ρημα τόπου, δεξιᾷ φυτὸν χρήσιμον·
* * ὁριζοντίως δέ, ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σει-
* * * * ράν: Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης, ὄρος τῆς
* * Π. Διαθήκης καὶ ἐπίρρημα ἀρνήσεως.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντιγόνης Σ. Δήμου

364. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 = Ποταμός.
2 6 3 6 7 = Ὕψωμα γῆς.
3 5 2 6 7 = Ἀγαπητός.
4 2 1 3 6 7 = Ζῶον.
5 6 7 = Νῆσος.
6 3 4 2 6 7 = Κέρδος.
7 5 4 2 6 7 = Ὑγρόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

365—366. Λογοπαίγνια

1.—Ποῖος Τιτὰν σὲ προστάζει νὰ εἴπῃς ἓν ἀκρωτήριον;

2.—Ποῖος ἦτο ὁ καλλίτερος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

367. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κῆπον τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ τελικὰ γράμματα ἀρχαῖον θεόν:

1. Θηρίον. 2. Τὸ τσιμπᾷ τὸ ψάρι καὶ πιάνεται. 3. Πόλις τῆς Ἰταλίας. 4. Ὀρυκτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς Νυκτὸς

368. Μικτὸν

Χρστ - υη - πλν - ει - κς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμφισσαικοῦ Κώνωπος

369. Γρῖφος

T
ἄν ἄν T T
ἄν ἄν αγκ **K K**
ἄν ἄν T T
T

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Τέλος τοῦ 145ου Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἄρχεται ὁ νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 95]

Ἀυπηθῆτε τοὺς ταλαιπωρημένους νησιώτας ποῦ κατοικοῦν τὸ «Δωδεκάνησον». Θὰ τοὺς κάμετε χάριν ἂν ψηφίσετε τὴν πατρίδα των, τὸ

Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο

[ΙΔ' — 96]

Φάων, δὲν ἔλαβα ἀκόμη ἐπιστολήν σου. Διατί;

Ἥρως τοῦ 1913.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 *(οἱ ἑξῆς:* ***5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)*** πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 8 *οἱ ἑξῆς:* ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως διὰ τὰς Διακοπάς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 3ου ΦΥΛΛΟΥ

("Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 265.)

ΑΘΗΝΩΝ: Γεωρ. Θ. Νικολάου, Ἀλεξάνδρα Θ. Νικολάου, Αἱματωμένο Ξίφος, Εὐαγγελία Νικολ. Σκόθου, Θεοδώρα Καραβέλλου, Λεων. Α. Χαρμπούρης, Σοφία Αγ. Βάφη, Θεοδ. Ν. Φραγκίς, Ἰσμήνη Κατσάρη, Δημ. Κατσάρης, Ἄγις Γ. Καζάζης, Ἐμμ. Φλωράκης, Γεωρ. Πετρακάκης.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεύς.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἀπόμαχος Γέρων, Ἀκούρδιστον Ὡρολόγιον, Γκόλφ. Θ. Ἀγγούρης.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Π. Τριανταφύλλου, Γεώρ. Σωτ. Πάλλης.
ΒΟΛΟΥ: Γ.Α. Λυκαρδόπουλος Ἰωαν. Γ. Τραχανᾶς, Ἰωαν. Ν. Γαντζόπουλος, Ἀργίνη Κ. Λυκαρδοπούλου.
ΙΘΑΚΗΣ: Κ.Δ. Μαρούδας, Τασὸς Γ. Παΐζης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἀγαμ. Ν. Μπουρνόζης.
ΚΑΒΑΛΑΣ: Γεωρ. Παπᾶ Ἀντωνίου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α.Ν. Γεαρντικάς, Ἀντ.Δ. Παδοβᾶς.
ΚΗΦΙΣΙΑΣ: Α. Ε. Μανούσος.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Νύμφη τοῦ Δρυμοῦ. Κεφαλοβρύσης
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βύρων Κ. Ἀστεριάδης.
ΛΑΥΡΙΟΥ: Σοφία Ν. Καρζῆς.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Παν. Μ. Βασιλείου. Χρ. Ἡλιόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Μικρὸς Εὐελπις. Αἰκατερίνη Ἀχόλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στεφ. Ν. Σαρρίδης. Στεφ. Ι. Μακρυμίχαλος.
ΣΟΥΒΛΑΣ: Χρ. Ι. Καρούζος. Ἰωάν. Ε. Θάνος Ἀθ. Ι. Καρούζος.
ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἐπταλόφου. Εὐγενία Π. Ζουρντοῦ, Νίκος Ζουρντός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΤΑΣΟΣ Γ. ΠΑΪΖΗΣ ἐν Ἰθάκῃ καὶ ΙΣΜΗΝΗ ΚΑΤΣΑΡΗ ἐν Ἀθήναις ἡ ὁποία παρακαλεῖται νὰ μᾶς στείλῃ τὴν Διεύθυσίν της. Ἀμφότεροι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ου Αὐγούστου.

Πλεονάζει λ. 90 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἰουλίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2387, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰουλίου 1914. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

1006, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης,

483, 2032, ἐκέρδισαν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

97, 708, 1887, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

1362, 294, 2233, 866, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

150, 1546, 534, 2075, 34, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

964, 238, 1942, 1487, 2338, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

548, 1838, 1135, 2342, 827, 345, 42, 1647, 2201, 605, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.

168, 509, 1288, 2041, 456, 113, 1718, 1429, 59, 2001, 563, 2251, 284, 1527, 227, 925, 1670, 740, 2184, 391, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 35ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθήναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ὀκτωβρίου 1914. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Τρίτης.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2566

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος *Ἐν Ἀθήναις, 2 Αὐγούστου 1914* *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 35*

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 272)

Ἡ εἴσοδος, δλέπετε, τοῦ ἄλλου ὑπογείου, τοῦ σπηλαίου, ὅπου εἶχαν θάψῃ τὸν Ἐρβελίν, ἦτο μυστικὴ κ' ἐφύλαττε καλὰ τὸ μυστικόν της...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ φύγουν ἄπρακτοι ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Βενσάν.

Τρεῖς ἡμέραι ἐπέρασαν μὲ πυρετώδεις καὶ ματαίας ἐρεύνας πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Ἐρβελίν. Κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἐγύρισαν ὅλα τὰ γνωστὰ καταγώγια καὶ συνέλαβαν καμμιὰ πενηνταριὰ ὕποπτα πρόσωπα. Τὰ περισσότερα ὅμως ἠναγκάσθησαν νὰ ἀπολυθοῦν, διότι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τοὺς ἀπαγγείλουν κατηγορίαν δι' ὡρισμένον ἔγκλημα καὶ νὰ τὰ προφυλακίσουν. Τὰ νέκριναν μόνον μὲ αὐστηρότητα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Καὶ αὐτὰ μὲν ἔκαμνεν ἡ Ἀστυνομία· τί ἔκαμνεν ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δυστυχισμένος Ἐρβελίν εἰς τὸ ἀπρόσιτον ἐκεῖνο ὑπόγειον, ὅπου τὸν εἶχε θάψῃ ὁ ἄγριος Πλόκ; Πῶς ἐπέρασε τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας;

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κακούργου, ὁ γενναῖος ἀστυνομικός, δεμένος, εἶχε μείνει ὁλόκληρον ὥραν ἀκίνητος. Ἐροβεῖτο, ὅτι ἀπὸ στιγμὴς εἰς στιγμὴν θὰ ἐπέστρεφον οἱ ὁδηγοί του.

Ὁ Δράκος, ὁ πελώριος σκύλος, σιωπηλὸς εἰς τὴν ἀρχήν, ἄρχισε κατόπιν νὰ γαυγίζῃ μὲ λύσσαν. Τότε ὁ Ἐρβελὶν ἐνόησε τὸν κίνδυνον ποῦ διέτρεχε: εἰς τὴν μανίαν του ὁ μολοσσὸς μὲ τὰ τρομερὰ δόντια, ἠμποροῦσε νὰ τὸν κατακομματιάσῃ, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἠμπορῇ νὰ μυνθῇ, καθὼς ἦτο δεμένος.

Μὲ χαϊδευτικὴν φωνήν, τὸν ἐφώναξε:

— Δράκο! ἔλα ἐδῶ!.. Δράκο!.. ἔλα ἐδῶ!.. Ἀλλὰ ἐπὶ μίαν ὥραν, ὁ σκύλος δὲν ἤκουε τίποτε. Φαίνεται, ὅτι ἐζητοῦσε βοήθειαν ἀπέξω μὲ γαυγίσματά. Ἀλλὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡσύχασε, ἐσιώπησε καί, μὲ τὸ ἔνστικτον τοῦ ζώου, ἐπλησίασε τὸν μόνον σύντροφον ποῦ ἠσθάνετο πλησίον του.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἐρβελὶν ἐξησφαλίσθη ἀπὸ τὸν πρῶτον ἄμεσον κίνδυνον ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε. Μὲ διάφορα καὶ ἐπίμονα κινήματα, εἶχε κατορθώσῃ νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὸ φίμωτρον, τὸ ὁποῖον ἔπεσε ἀπὸ τὸ στόμα του εἰς τὸ πηγεῦνι του. Τότε ἠσθάνθη ὅτι ὁ Δράκος τοῦ ἔγλυφε τὸ πρόσωπον.

Κατόπιν, κουρασθείς, φαίνεται, νὰ γαυγίζῃ καὶ νὰ πηγαινοέρχεται ἐπὶ δύο ὥρας, ἐξηπλώθη εἰς τὰ πόδια τοῦ φυλακισμένου.

Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς συνεπέραινε ὅτι θὰ ἐπλησίαζαν μεσάνυχτα. Οἱ δήμιοί του δὲν θὰ ἐπέστρεφαν ἴσως. Τὸν εἶχαν πλέον ἐγκαταλείψῃ, διὰ νὰ ποθάνῃ ἐκεῖ-μέσα.

Τί νὰ κάμῃ; πῶς νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν φρικώδη αὐτὸν θάνατον;

Πρῶτα—πρῶτα ἔπρεπε βέβαια νὰ προσπαθήσῃ μὲ κάθε τρόπον νὰ λύσῃ τὰ δεσμά του. Ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῇ ὄρθιος. Τοῦ ἐχρειάσθη μία σχεδὸν ὥρα ἀνηκούστων προσπαθειῶν. Ἐπιτέλους τὸ κατώρθωσε καὶ ἠσθάνθη τὴν ράχην του νὰκκουμβᾶ εἰς κάτι πέτρες σκληρὲς καὶ μυτερές. Ἀπὸ τοῦτο ἐννόησεν, ὅτι εὑρίσκετο εἰς ὑπόγειον στοὰν ἀρχαίου λατομείου. Ἄρχισε τότε νὰ τρίβῃ τὴν ράχην του ἐπάνω 'ς ἐκεῖνες τὰς πέτρες. Ἐξεσχίζοντο, ἐκουρελιάζοντο μὲ αὐτὸ τὰ ροῦχά του, ἀλλὰ συγχρόνως ἐτρώγοντο καὶ τὰ σχοινιά του.

Δὲν ὀργησε νὰ ἐλευθερώσῃ οὕτω τὰ χέρια του. Καὶ τότε, εὐκολώτατα, ἔλυσε τὰ δεσμὰ τῶν ποδῶν του.

Οἱ κακοῦργοι ἐφρόντισαν νὰ τοῦ ἀδιάσουν τὰς τσέπες του: ὡρολόγι, σουγιᾶν, χρήματα, σπίρτα, ὅλα τοῦ τὰ εἶχαν πάρῃ. Ὁ Γατομύτης θάφινε τίποτε;... Ὁ Ἐρβελὶν ὅμως, ποῦ εἶχε πάντοτε ὑπ' ὄψει του τὰ ἀπρόοπτα, ἐκρύβε πάντοτε μέσα εἰς τὰ ὑποδήματά του, διὰ τοιαύτας περιστάσεις, μίαν μικρὰν προμήθειαν κηρίνων πυρείων. Ὁ Γατομύτης δὲν τὸ ἐσυλλογίσθη νὰ τοῦ ψάξῃ καὶ τὰ πα-

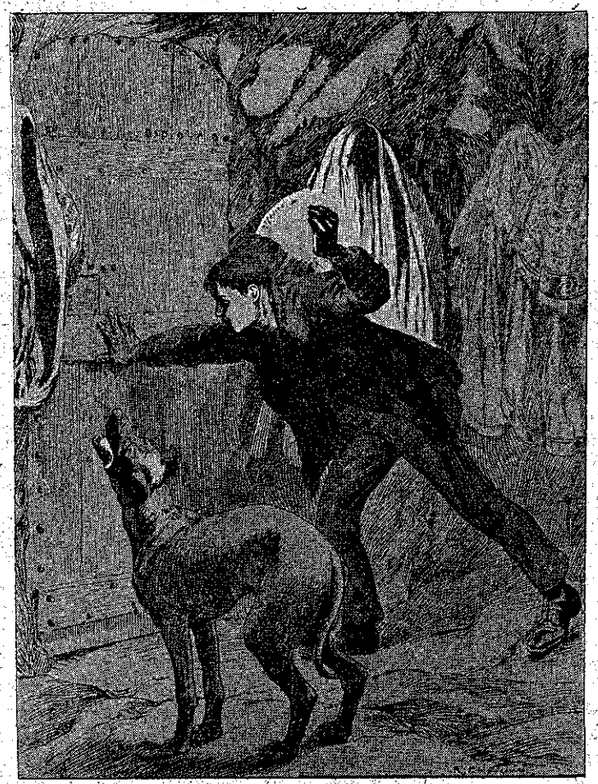

«Ἡ θύρα ἀνετέγη». (Σελ. 278, στ. α')

πούτσια. Ἐπῆρεν ἕνα καὶ τὸ ἄναψεν. Εἰς τὴν ἐξαφνικὴν αὐτὴν λάμψιν, ὁ Δράκος, τρομαγμένος, ἀνεπήδησεν σύρλιάζων. Ἀλλ' εἶδε τὸν Ἐρβελίν, τὸν ἀνεγνώρισε, φαίνεται, κ' ἐπλησίασε ἥσυχος.

Τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο ἦτο, τῳόντι, παλαιὸν γυψωρυχεῖον: μία στοὰ ἐπιμήκης, πλάτους τεσσάρων μέτρων καὶ βάθους ὀκτώ. Ὁ Ἐρβελὶν τὴν ἐτριγύρισε. Εἰς ἕνα μέρος, ὑπῆρχε μία σιδηρᾶ θύρα, στερεὰ καὶ κλειστή. Τὴν ἔσπρωξε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, ἐπροσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἀλλὰ ματαίως. Ἡ θύρα ἀντεῖχε.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Α'.

—Μὲ τὴν βάρκα εἰς τὸ νησάκι.
—Τὸ κελλὶ καὶ ὁ Καλόγηρος.
—Ἐγκατάστασις πρὸς διαθερισμόν.

...Ἀπέναντι εἰς τὴν πόλιν μας εὑρίσκεται μία μικρὰ νῆσος, ἄγονος, ξηρὰ καὶ πετρώδης. Εἰς τὴν νησῖδα ταύτην τελεῖται ἐτησία πανήγυρις. Κάποτε εἶχα ὑπάγει ἐκεῖ, τὴν ἡμέραν αὐτήν, μὲ δύο ἄλλους μου συμμαθητάς. Δὲν ἐνθυμοῦμαι πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἐκδρομήν. Δρόμον ἀπὸ ἐρήμου παραλίας, δαφνόσπαρτον, λοξοειδῶς εἰς τὸν ναὸν ἀνερχόμενον. Μίαν ἐκκλησίαν μικράν, τὴν ὁποίαν αἱ καινουργεῖς καὶ στίλβουσαι εἰκόνες ἔκαμαν νὰ «φαντάζῃ». Ἄνωθεν ἕνας πολυέλαιος ἔστοζε χονδρὰς σταγόνας ἐλαίου εἰς τὸ δάπεδον, μία τῶν ὁποίων μ' ἐτίμησε διὰ μελανοῦ παρασήμου. Ἕνα τραπέζι κάτω ἀπὸ «κιόσκι» σκεπαζόμενον ἀπὸ ξήρους κλάδους χουρμαδιᾶς καὶ παρέκει ἔγχορδα ὄργανα, τέρποντα τοὺς τρώγοντας πανηγυριστάς, ἀνεμίγνυον τὸν ἦχον των μὲ τὸν ἦχον τῶν συγκρουομένων ποτηρίων. Κατόπιν ἐπιβίβασις εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ὅπου εἶδα τὸν ἐπίσκοπον Α. νὰ ἀκολουθῆται ἀπὸ ἕνα μου συμμαθητήν, προωριζόμενον δι' ἱερέα. Στρίμωγμα φρικτόν, τρικυμίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐζαλίσθην, καὶ ἀποβίβασιν εἰς τὸν λιμένα καθ' ἣν παρ' ὀλίγον νὰ πνιγῶ.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐντύπωσις τοῦ ταξειδίου ἦτο χειρίστη. Καὶ ὅταν ἄκουσα ὅτι ἑτοιμαζόμεθα διὰ νὰ παραθερίσωμεν ἐκεῖ, ἀντέστην μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου. Τὸ σπίτι μας διῃρέθη εἰς δύο στρατόπεδα· τὸ ἓν ἀπετελέσθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου καὶ τὴν θείαν μου, τὸ ἄλλο ἀπὸ ἐμὲ καὶ τὸν ἀδελφόν μου, τὴν ἄλλην θείαν μου καὶ τὸν παπποῦ καὶ τὴ γιαγιά. Ἡ μητέρα μου ὠνειρεύετο μίαν ζωὴν καλοκαιριανήν, ὅπως τῆς τὴν παρίστανον μὲ «παγανιὰ», πρὸς εὕρεσιν ξύλων καὶ ξηροκλάδων διὰ προσάναμμα· περιπάτους ἀπογευματινοὺς πλησίον τοῦ ἁλμυροῦ κύματος, τὸ ὁποῖον διαβρέχει ἀφθόνως τὰς ἐρήμους ἀκτάς. Ἔγερσις πρωϊνή. Κατάκλισις περὶ λύχνων ἀφᾶς, καὶ ἐκδρομαί, ἦτο τὸ πρόγραμμα τοῦ διαθερισμοῦ· θὰ ἐστεγαζόμεθα δὲ εἰς ἕνα κελλί, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἑορτὴν εἶχε φιλοξενήσει πολλοὺς ἑορταστάς. Ἡμεῖς ἀνθιστάμεθα· ἡ πλειοψηφία μας ὅμως δὲν κατώρθωσε τίποτε καὶ ἕνα ὡραῖο πρωὶ ἐπεβιβάσθημεν—ὄχι ὅλοι—εἰς τὴν βάρκαν, διότι ἔτσι ἐγίνετο ἡ συγκοινωνία, καὶ ἐξεκινήσαμεν.

Ἡ πρωϊνὴ εἰκὼν τοῦ «μώλου», ἡ θαλασσία μυρωδιὰ καὶ ἡ μυρωδιὰ τῆς πίσσης εἶχον κατασιγάσει τὸ πολεμικὸν μένος μου, καθὼς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἤθελα νὰ ἐκφράσω καὶ τὴν χαράν μοῦ, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψεν ὁ ἐγωϊσμός. Ἡ μητέρα μου ἐγύρισε καὶ μοῦ εἶπε: «θέλεις ἄλλο καλύτερο;» Δὲν ἀπήντησα, ἀρκεσθεὶς νὰ χαμογελάσω, ἐπιψαλαττόμενος. Καὶ πράγματι, ὅταν μετὰ δέκα λεπτὰ ἀφήναμεν ὀπίσω τοὺς πρώτους βράχους τοῦ λιμένος, τότε τὸ ἀνοιγμένον ἀδρανὲς παννὶ ἐκολπώθη καὶ ἀνερριπίσθη ἀπὸ τὸν ἄνεμον· κυανᾶ φουσκωμένα κύματα ἀφρίζοντα διῆλθον κάτω ἀπὸ τὴν βάρκα μας, ἡ ὁποία ἀνωρθώθη καὶ κατέπεσεν. Ἔβγαλα ἀμέσως τὸ καπέλλο μου, φοβούμενος μὴ τὸ ἀφαρπάσῃ ὁ ἄνεμος καὶ κουκκουλώσῃ μὲ αὐτὸ κανένα κῦμα. «—Ἀ, μὰ δὲν εἴπαμε κι' ἔτσι! εἶπεν ἡ μητέρα μου ζαλιζομένη καὶ ὠχριῶσα». «—Ἔχει λίγη φρεσκάδα» ἀπήντησεν ὁ καπετάνιος, κρατῶν τὸ σχοινὶ τοῦ ἱστίου. Ἡ ὥρα μου ἦλθεν. «—Μπᾶ; Γιατί;» ἐπενέβην. «Θέλεις καλύτερο ἀπὸ αὐτό; Δὲν εἶνε ἔτσι;» Ἦλθεν ἐκεῖ, ὅπου ἔπρεπε. Διότι τὸ μειδίαμα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδοσεν εἰς ἀπάντησιν, μετεβλήθη καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ τὸ πλατάγισμα ὁρμητικοῦ κύματος, ποὺ μᾶς ἔβρεξε μὲ σταγόνας ἀφροῦ.

Ἐν τούτοις ἐτρέχομεν. Καθησμένος πρὸς τ' ἀριστερᾶ τῆς βάρκας ἔβλεπα τὰ κύματα νὰ περνοῦν πρὸ ἐμοῦ, νὰ κατεβαίνουν, ν' ἀνορθοῦνται, νὰ καταπίπτουν πάλιν, ἀενάως, ἀπομακρυνόμενα πάντοτε διὰ τὸ αἰώνιον ταξεῖδί τους. Ἀντὶ νὰ μοῦ ἔρχεται ζάλη, μὲ κατελάμβανεν ἐνθουσιασμός. Ἤθελα νὰ σηκωθῶ ὄρθιος καὶ νὰ λάβω τὴν θέσιν τοῦ «καπετάνιου». Ὁπότε ἔβλεπα ἀπὸ τὰ δεξιᾶ νὰ πλησιάζῃ μεγαλοπρεπὲς κῦμα, ὡς κινούμενον ἡφαίστειον, τοῦ ὁποίου τὴν κορυφὴν ἐπέστεφεν ἀφρός, ἐπερίμενα μὲ χαρὰν πλατάγισμα καὶ κλυδωνισμόν.

Τέλος ἤρχισαν νὰ διαγράφωνται καθαρῶς ἐπὶ τῶν βουνῶν τῆς νήσου συστάδες ἀγρίων θάμνων, βράχοι ἀπορρῶγες, ὁρμίσκοι βαθεῖς καὶ τέλος ἡ ἐκκλησία μὲ τὰ κελλιά. Ἕνα παιδὶ κατέβη διά τινος ἐλικοειδοῦς δρομίσκου νὰ μᾶς προϋπαντήσῃ. Ἡ βάρκα προῳρμίσθη εἰς ἕνα λιμανάκι, πτωχὸν καὶ μικρὸν καὶ ἀπροστάτευτον, μὲ τὴν ἀγκάλην ἀνοικτὴν εἰς τὸν βορρᾶν. Ὁ καλόγερος—μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐγνωρίζαμεν τὸν ἐκκλησάρην — καὶ ὁ λεμβοῦχος μετέφεραν τὰ πράγματα εἰς τὸ κελλὶ καὶ ἡμεῖς τοὺς ἠκολουθήσαμεν, συναποκομίζοντες στρίποδα καὶ σανίδας. Ὁ δρόμος—μονοπάτι ἀνώμαλον—ἀνέβαινε περιπτυσσόμενος τὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνος. Ἐν τούτοις τὸν ἐπήραμεν κουτσὰ-στραβά, καὶ ἐφθάσαμεν τέλος. Τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὰ κελλιὰ ἔκλειεν εὐρύχωρος μάνδρα μὲ πόρτες δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. Μία σκιὰς πτωχή, μὲ ξηροὺς κλάδους, ἔκειτο πρὸς τὰρίστερᾶ τοῦ δωματίου μας. Ὕστερα ἡ «κάμαρά» μας. Πόρτα παλαιά, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον χαραγμένα διάφορα ὀνόματα· τραπέζι κόκκινον καὶ πάγκοι, ἀντικαθιστῶντες τὲς καρέκλες. Ἑστία καὶ ντουλάπι μικρὸ εἰς τὸν τοῖχον ἦσαν τὰ μόνα πράγματα, ποὺ εὑρήκαμεν ἕτοιμα. Ἐξώστης μαρμάρινος μὲ δύο-τρεῖς βαθμίδας ἀνέβαζεν εἰς τὴν κάμαράν μας καὶ εἰς τὴν τοῦ καλόγερου.

Ἔστι δὲ καλόγερος γέρων φαλακρὸς μὲ ἀραιὰς ψαρὰς τρίχας εἰς τοὺς κροτάφους, μὲ φυσιογνωμίαν ἐρημίτου, ἀποσυρθέντος εἰς τὸ μοναχικὸν αὐτὸ μέρος μακρὰν τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου διὰ νὰ διέλθῃ μεμονωμένος εἰς τὸ διάστημα τὰς τελευταίας του στιγμάς. Καὶ ὅμως ἀργότερα μᾶς ἐπληροφόρησαν ὅτι κατὰ τὲς ἀπόκρυφες «εἶχε ἐντυθῆ διάολος» καὶ κατήγαγεν ἐπιφανῆ θρίαμβον κατὰ τὰς παρελάσεις. Τεμπέλης πρώτης γραμμῆς. Ἀναλόγως δὲ καὶ ἔξυπνος. Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ προσφέραμεν μίαν γαβάθα σῦκα χλωρὰ διὰ νὰ πάρῃ ἕνα δύο. Αὐτὸς ἐπῆρε τὴν γαβάθα, τὴν ἀδειασεν ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὴν κάμαράν του καὶ τὴν ἐπέστρεψεν εὐχαριστῶν.

Δίπλα εἰς τὸ δωμάτιόν του ἔκειντο ἄλλα δύο τὰ καλύτερα κ' εὐρυχωρότερα, προκαταληφθέντα ἀπὸ τὴν προαναφερθεῖσαν οἰκογένειαν. Εἶχαν καὶ αὐτὰ χαγιάτι μαρμάρινον, εἰς τὸ ὁποῖον διήλθομεν ἀργότερα πολλὰς ὥρας εὐχαρίστους. Ἐν ὅλῳ εἰς τὲς τρεῖς ἐκείνες φωλίτσες εὑρισκόμεθα σταθερῶς ἄτομα δέκα, ἂν ἐξαιρέσῃ τις τὸν πατέρα μου, συνεχῶς πηγαινοερχόμενον. Ἀπέναντί μας, εἰς πλαγιὰν λόφου, εἰς ἕνα παλαιόν, γραφικὸν οἰκίσκον ἔμενεν ἄλλη γνωστή μας οἰκογένεια· ἂν καὶ ἡ μεμψιμοιρία μας δὲν μᾶς ἄφηκε νὰ ἐκθειάσωμεν τὸ ἰδικόν μας κελλὶ στρέφοντας βλέμματα λαίμαργα πρὸς τὰ παρακείμενα, ἐν τούτοις εἴμεθα εὐχαριστημένοι βλέποντες ἐκεῖνα τὰ πενιχρὰ δωμάτια τοῦ βουνοῦ, ὅπου ἀφθόνως διῃτῶντο κορέοι καὶ σκνῖπαι καὶ ζωύφια μικρὰ μετὰ μεγάλων. Ἑπομένως ὅλοι-ὅλοι ἀνηρχόμεθα εἰς ἄτομα δεκαεννέα.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, διὰ νὰ πολυλογῶ, ὅπως ἔλεγε καὶ ἡ γιαγιά μου — ἡ βάρκα ἀνεχώρησε πάλιν μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὴν πόλιν μας, τῆς ὁποίας ἡ χερσόνησος καὶ οἱ λόφοι καὶ οἱ κολπίσκοι, καὶ ὑψούμενον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κανένα «φουγάρο», διεγράφοντο καθαρῶς. Ἐμείναμεν μόνοι. Ἡ μητέρα μου μετὰ τῆς θείας μου ἔπεσαν «μὲ τὰ μοῦτρα» εἰς τὸ λύσιμον τῶν «μπόγων» καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐπὶ τῶν ὑπολειπομένων σύκων.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (*Συνέχεια*)

—Ἔκαμα γιὰ σᾶς ὅ,τι ἠμπορροῦσα, ὑπέλαβεν ὁ ἀμίν. Τὸ ὑπόλοιπον εἶνε δική σου δουλειά. Εἴθε νὰ ἐπιτύχῃς τὸ ποθούμενον καὶ νὰ εἰσακουσθῇς ἀπὸ τὸν Μεγάλον μου Κύριον, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ τὸν φωτίζῃ! Μάθε ἐν τούτοις, ὅτι μίαν φορὰν, ἕνας ἀμαξᾶς εἰς τὸν τόπον του, ἔγεινεν εὐνοούμενος τοῦ Σουλτάνου, γιὰ ἕνα μῆνα, ἐπειδὴ τὸν ἔμαθε νὰ παίζῃ τέννις. Κατόπιν ἐκέρδισε τὴν εὔνοιάν του ἕνας Ἄγγλος ποὺ τοῦ ἐπώλησε καπέλλα μὲ πτερὰ διὰ τὰς γυναῖκάς του. Σήμερα εἶνε ἕνας Γερμανὸς, ποὺ τὸν διασκεδάζει μὲ τουφέκια καὶ μυδραλειοβόλα.

Ὁ Τζούλης εὐχαρίστησε θερμῶς τὸν Μπὲν Σελιμὰν διὰ τὰς πολυτίμους πληροφορίας του καὶ εἶπεν:

—Ἐνόησα, πρόκειται νὰ *τουμπάρω* τὸν Γερμανὸ μὲ τὸ ὄργανό μου καὶ νὰ πάρω τὴ θέσι του στὴν καρδιὰ τοῦ Ἀβδελαζίζ.

Ὁ γέρων Μαροκινὸς ὠχρίασε κ' ἔρριψε γύρω του βλέμματα ἀνήσυχα.

—Κράτει τὴ γλῶσσά σου, δυστυχισμένε! εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τὸν σπουδαστήν, καὶ μὴ προφέρῃς ἔτσι ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου μας, ποὺ ὁ Ἄλλαχ νὰ τὸν μακροημερεύῃ!

Ἀφοῦ ἐκανονίσθη ἡ θέσις τοῦ Τζούλη, ἠσχολήθησαν μὲ τὸν Λουλού. Ὁ μικρὸς Παρισινὸς ἤκουσεν, ὄχι χωρὶς κάποιον τρόμον, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐξετάσεις διὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς μεταξὺ τῶν μουσικῶν τοῦ Σουλτάνου.

«Ὁ Τζούλης ἐκύτταξε μ' ἔκπληξιν τὸν υἱὸν τοῦ ἑκατομμυριούχου...» (Σελ. 280, στ. α')

—Θὰ ἐπιτύχω ἀρά γε; ἐψιθύρισε.

—Μὰ βεβαιότατα! τὸν ἐνεθάρρυνεν ὁ Τζούλης. Πάντα καλλίτερα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους θὰ παίζῃς ἐσὺ ποὺ ἐσπούδασες στὸ Παρίσι μὲ καθηγητὸς σὰν τὸν Χόλμαν καὶ τὸν Κυμπελίκ.

—Δὲν σημαίνει αὐτό, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ Λουλού. Οἱ καθηγηταί μου ἦταν πρώτης τάξεως... ἐγὼ ὅμως...

Καὶ ἦλθεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μπὲν Σελιμὰν ἔπρεπε νὰ ἀποχωρισθῇ τοὺς προστατευομένους του καὶ νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς τὸν *Χαζίμπ*. Ἐξέτεινε τότε τὰς χεῖράς του ἄνωθέν των, ὡς διὰ νὰ τοὺς εὐλογήσῃ, καὶ τοὺς εἶπε:

—*Χαίρετε, παιδιά μου!* Ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία νὰ σᾶς συνοδεύσῃ εἰς τὴν νέαν σας διαμονήν. Ἐγὼ θάργήσω νὰ σᾶς ξαναΐδω, διότι τὰ καθήκοντά μου δὲν μὲ καλοῦν εἰς τὸ παλάτι, παρὰ τρεῖς μόνον φορὰς τὸν χρόνον.

Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης ἠσθάνθησαν ἀληθινὴν συγκίνησιν, ἀποχωριζόμενοι τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε φανῇ τόσον χρήσιμος.

—Χαῖρε, καλέ μου Μπὲν-Σελιμάν, τῷ εἶπεν ὁ Τζούλης μὲ εἰλικρινείαν ἀνάρμοστον ἴσως, ἀλλ' εἰλικρινῆ. Σ' εὐχαριστοῦμεν ποὺ ἐφάνης γιὰ μᾶς ἀληθινὸς πατέρας. Ἡ εὐγνωμοσύνη μας θὰ εἶνε αἰωνία...

—Καὶ ὅταν θὰ 'ρθῆτε τὰ ἑκατομμύριά σας, ἠρώτησεν ὁ πρακτικὸς ἀμίν, θὰ θυμηθῆτε τὸν Μπὲν-Σελιμάν;

—Τ' ὁρκιζόμεθα! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης.

—Τ' ὁρκιζόμεθα! ἐπεκύρωσε καὶ ὁ Λουλού.

Τὸ Κυανοῦν Περίπτερον.

Ὁ γέρων ἀπεμακρύνθη μὲ τὸ ἀργόν του βῆμα καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἔμειναν μὲ τὸν Ἐπιμελητήν, ὁ ὁποῖος διὰ νεύματος, — διότι δὲν ὁμιλοῦσε γαλλικά, — ὑπέδειξεν εἰς τὸν Τζούλην, ὅτι ἔπρεπε νὰκολουθήσῃ κάτι Ἀραπίνες, ποὺ θὰ τὸν ὡδηγοῦσαν μὲ τὸ ὄργανόν του εἰς τὸ Κυανοῦν Περίπτερον (κιόσκι). Οὕτως ὠνομάζετο τὸ διαμέρισμα τοῦ παλατιοῦ, τὸ προωρισμένον διὰ τὰς διασκεδάσεις τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Λουλοὺ ἐξ ἄλλου, ὀλίγον ἀνήσυχος, ἠκολούθει τὸν αὐλικόν, ὁ ὁποῖος τὸν ὡδήγει ὁ ἴδιος εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συναυλιῶν, εὑρισκομένην εἰς ἄλλο μέρος τοῦ παλατιοῦ.

Θὰ τὸν ἀφίσωμεν πρὸς στιγμὴν μὲ τοὺς φόβους του καὶ θὰκολουθήσωμεν τὸν Τζούλην, διότι ὁ ἰδιαίτερος περίβολος, ὅπου τὸ ὄργανόν του, τελευταία φανταστοπληξία τοῦ Σουλτάνου, τῷ ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ εἰσχωρήσῃ, εἶνε ἄξιος περιγραφῆς.

Ἦτο τὸ μέρος τῶν εὐρωπαϊκῶν διασκεδάσεων, ὅπου συνήθως ὁ Μουλαὶ-Ἀβδελαζὶζ διήρχετο τὰπογευματά του, διότι τὸ πρωὶ ἠσχολεῖτο ὁπωσδήποτε μὲ τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὀλίγον τὸν ἐνδιέφεραν αἱ ὑποθέσεις αὐταί, καὶ ὅτι δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ φύγουν οἱ ὑπουργοί του, διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ Κυανοῦν Περίπτερον, ὅπου ἐπίστευεν ὅτι ἐζοῦσεν ὡς ἀληθινὸς Εὐρωπαῖος.

Τὸ Κυανοῦν Περίπτερον ἦτο εἰδικῶς διαρρυθμισμένον πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπόν.

«Ὁ Ζερμαίν! ἀνέκραξαν κατάπληκτοι...»

Μία τῶν μεγάλων θυρῶν τοῦ παλαιοῦ ἀνακτόρου ὡδήγει εἰς μικρὰν αὐλήν, σχήματος ἀκανονίστου. Ἐκεῖθεν, διὰ δευτέρας θύρας, αὐστηρῶς φρουρουμένης, εἰσήρχετό τις εἰς μεγάλην τετράγωνον πλατεῖαν, στρωμένην μὲ μωσαϊκὰ ἀπὸ σμαλτωμένας πλάκας τοῦ Φὲζ καὶ στολισμένην ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ *παρτὲρ* μὲ ὡραῖα ἄνθη. Εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτῆς τῆς πλατείας, ὅπου τὸ ἔδαφος βαθμηδὸν ἀνυψοῦτο, ὑπῆρχεν ἕνα περίπτερον κυανοῦν.

Ἀριστερᾶ, τοῖχος ὑψηλός· δεξιᾶ, μία σειρὰ ἀπὸ κλωβοὺς κιγγλιδοφράκτους, ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένον τὸ αὐτοκρατορικὸν θηριοτροφεῖον: λέοντες, τίγρεις, πάνθηρες καὶ μία στρουθοκάμηλος τῆς Αὐστραλίας.

Εἰς τὰ δωμάτια τὰ περιᾷ τῆς αὐλῆς τῆς εἰσόδου ἦσαν τὰ ἐργαστήρια τῶν Εὐρωπαίων ὑπαλλήλων τοῦ Σουλτάνου, καὶ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα μία αἴθουσα σφαιριστηρίου. Ὁ Ἐπιμελητὴς ὑπέδειξεν ὡς κατοικίαν τοῦ Τζούλη ἓν τῶν δωματίων τῆς αὐλῆς, ὅπου ἀπετέθη καὶ τὸ μηχανικὸν ἁρμόνιον. Ἦτο ἀνέτως ἐπιπλωμένον μὲ σιδηρᾶς κλίνας, διέμενον δὲ εἰς αὐτὸ ἄλλοι δύο ὑπάλληλοι, ὁ ἰδιαίτερος κλειθροποιὸς τοῦ Σουλτάνου καὶ ὁ ξυλουργὸς τοῦ χαρεμίου.

Ἀφοῦ ἐγκατέστησε τὸν νεαρὸν Παρισινόν, ὁ Χαζίμπ ἐξηφανίσθη, ἀφίνων αὐτὸν μόνον καὶ ἐκτεθειμένον εἰς τὴν περιέργειαν

τῶν αὐλικῶν ἐργατῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς ἦτο Ἄγγλος.

Μπράβο Λουλού!

Ὁ Τζούλης, τοῦ ὁποίου γνωρίζομεν τὸν ἀνοικτόκαρδον καὶ ζωηρὸν χαρακτῆρα, δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ εἰς γνωριμίαν μὲ τοὺς νέους του συντρόφους.

Διῆλθε τὴν πρωΐαν του ἐπισκεπτόμενος τὰ διάφορα ἐργαστήρια, καὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον ἀπὸ κοινοῦ ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Κυανοῦ Περιπτέρου εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν τῆς ὑπηρεσίας, βλέπουσαν πρὸς τὸν κῆπον, εὑρίσκετο εἰς τὸ παλάτι σὰν στὸ σπίτι του.

Τὸ μένον ποῦ τὸν ἀνησυχοῦσεν, ἦτο ποῦ δὲν ἔβλεπε πουθενὰ τὸν Λουλού. Ἂν ἀπετύγχανεν εἰς τὰς μουσικάς του ἐξετάσεις, τί θὰ τὸν ἔκαμναν;..

Κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ὁ Τζούλης ὡς εἶχε διαταχθῆ, κατεγίνετο νὰ καθαρίζῃ καὶ νὰ στιλβώνῃ τὸ ὄργανόν του. Εἶχε φορέσῃ δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, τὴν λευκὴν στολὴν μὲ τὸ χρυσοῦν Μ εἰς τὸ κολλάρον, ἡ ὁποία ἦτο ἐπιβεβλημένη εἰς ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους ὑπαλλήλους τοῦ Σουλτάνου.

Ἔξαφνα ἤκουσεν ἀπὸ πίσω του τὴν φωνὴν τοῦ Λουλού, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκραζε. Ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν μικρόν του φίλον περιχαρῆ.

Ἐτελείωσε! τοῦ ἐφώναξεν. Ἐπέτυχα!.. Φαίνεται ὅτι εἶμαι μεγάλος βιολιστής.

Ὁ Τζούλης ἐκύτταξε μ' ἔκπληξι τὸν υἱὸν τοῦ ἑκατομμυριούχου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς Μαροκινός, μὲ ὑψηλὸν σκοῦφον καὶ μὲ κυανοῦν ***καφτάνι***, — ἡ εἰδικὴ στολὴ τῶν μουσικῶν τοῦ Σουλτάνου.

— Ὤ, διάβολε! ἔκαμεν ὁ Τζούλης· ποῦ τὴ βρῆκες αὐτὴ τὴν ὡραία φορεσιά; Λαχεῖο σοῦ ἔπεσε;

Ὁ Λουλοὺ ἐφαίνετο κατευχαριστημένος, ἐπεριέπαιζε μάλιστα τὸν Τζούλην διὰ τὴν κοινήν του στολήν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὸ ἐλάχιστον «τοπικὸν χρῶμα», ἐνῷ αὐτὸς εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς ἀληθινὸν Ἄραβα!

Οἱ δύο Παρισινοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἐκεῖ ὁ Λουλοὺ διηγήθη εἰς τὸν φίλον του ὅσα τῷ συνέβησαν ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ χωρισμοῦ των.

— Μὲ ἐπῆραν, εἶπε, σὲ μιὰ μεγάλη σάλα, ποῦ εἰς τοὺς τοίχους της ἦταν κρεμασμένα διάφορα ὄργανα. Ἕνα πιάνο, ἕνα χαλί καὶ ἕνας καναπές, ἦταν τὰ μόνα της ἐπιπλα. «Σ' αὐτὸ τὸν καναπὲ κάθεται ὁ Σουλτᾶνος, ὅταν θέλῃ ν' ἀκούσῃ τοὺς μουσικούς του. Ὁ ἀρχιμουσικός, ποῦ ὀνομάζεται Μωχαμὲτ-Σεΐδ, ἤ κάτι τέτοιο, μοῦ ἔβαλε στὰ χέρια ἕνα βιολὶ καὶ μὲ διέτάξε νὰ παίξω. Φαντάζεσαι τὴ δειλία μου, τὴν ταραχή μου... Ἐπιτέλους τὴν κατενίκησα καὶ ἄρχισα νὰ παίζω ἕνα κομμάτι, ποῦ μοῦ εἶχε βάλῃ ὁ καθηγητής μου γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ μπαμπᾶ: τὸ ***Ροντὸ Τούρκ*** τοῦ Μόζαρτ. Ἀπίστευτο, φίλε μου Τζούλη! Τὸ ἔπαιξα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς λάθος. Καὶ πρέπει νὰ τὸ ἔπαιξα καλά, ἀφοῦ ὕστερα ὁ ἀρχιμουσικὸς μοῦ ἔδωσε νὰ τοῦ φιλήσω τὸ χέρι.

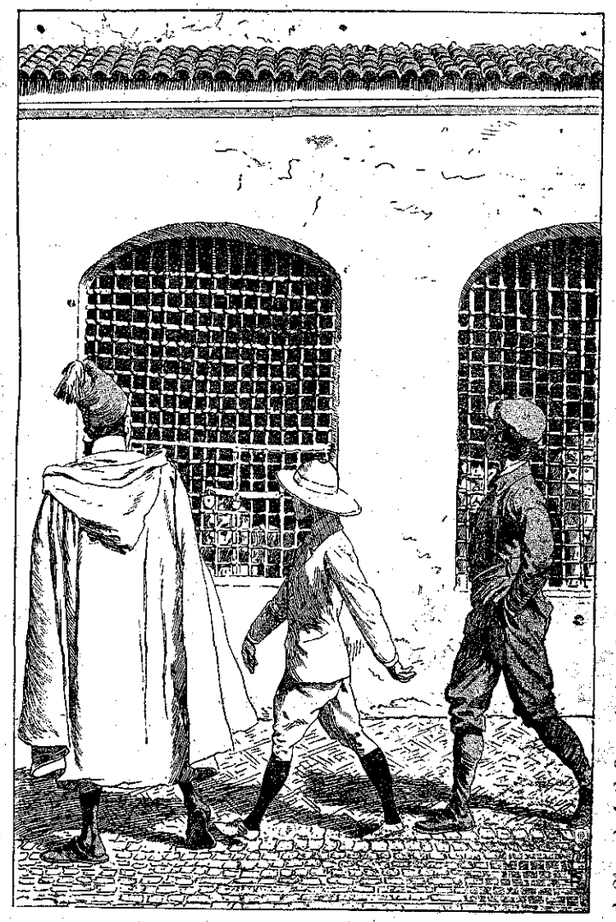

«Δεξιᾷ, μία σειρὰ ἀπὸ κλωδούς...» (Σελ. 279, στ. γ')

— Μπράβο! ἐφώναξεν ὁ σπουδαστής. Βλέπεις τώρα, ὅτι, στὴ ζωή, ἀρκεῖ νὰ θέλῃ κανεὶς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ;...

Ἀλλὰ ὁ Λουλοὺ τὸν διέκοψε.

— Δὲν ἐτελείωσα, εἶπε. Μετὰ τὸ ***Ροντὸ Τούρκ***, ἔπαιξα ἀκόμη ἕνα μενουέτο καὶ ἔπειτα ἕνα ἄλλο κομμάτι, δικό μου, ποῦ μοῦ ἦλθε ἐνῷ ἐσυλλογιζόμουν τὴ μητέρα μου, ὅλους τοὺς κινδύνους ποῦ ἐπεράσαμε, τέλος πάντων ὅλη τὴν περιπετειώδη μας ζωὴ στὸ Μαρόκο. Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ βλέπεις· μοῦ ἔδωσαν νὰ φορέσω τὸ ὡραῖο αὐτὸ γαλάζιο καφτάνι καὶ μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἰδῶ...

— Χαίρω πάρα πολύ, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης, γιατί, πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω, ὅτι ἄρχισα ν' ἀνυσηχῶ γιὰ σένα...

— Ἀμφέβαλλες γιὰ τὸ τάλαντό μου, ἐξηρώτησε γελῶν ὁ Λουλού.

— Ὄχι δά!

Ὁ Λουλοὺ ἐσοβαρεύθη ἔξαφνα καὶ ἐξηκολούθησε.

—Βλέπεις, Τζούλη, πόσο μὲ ὠφέλησε τὸ παράδειγμά σου; Ἂν δὲν ἔβλεπα πόσο δυνατός, ἔξυπνος, δραστήριος ὑπῆρξες ἐσύ, ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία μας στὸ Κατηραμένο Κασμπᾶ, δὲν θὰ ἐπετύγχανα, δὲν θὰ κατώρθωνα νὰ συγκεντρώσω τὴ μνήμη μου μ' ὅλη μου τὴ θέλησι. Γιατὶ ἤθελα νὰ σοῦ ἀποδείξω, ὅτι ἀξίζω κ' ἐγὼ κάτι τί.

Τὸ μαγικὸν παλάτι.

Οὕτω συνομιλοῦντες οἱ δύο φίλοι, ἤσυχοι τώρα περὶ τῆς τύχης των, ἤρχισαν νὰ περιέρχωνται τὰ προσιτὰ εἰς αὐτοὺς μέρη τοῦ ἀνακτόρου. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐπῆγαν νὰ περιεργασθοῦν τὰ ζῶα τοῦ θηριοτροφείου.

—Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο, ἔλεγεν ὁ Λουλοὺ ἐνθουσιασμένος.

— Νὰ καὶ ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης, δείχνων τὰς γραμμὰς ἑνὸς μικροῦ «Δεκωβίλ», ὁ ὁποῖος ἤρχιζεν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκετο.

— Πῶς διάβολο πηγαίνει αὐτὸς ὁ σιδηροδρομᾶκος; ἀπόρησεν ὁ Τζούλης. Πρέπει νὰ ρωτήσω τὸ συνάδελφό μου τὸν Ἄγγλο.

Ὁ σπουδαστὴς ἐξηφανίσθη δι' ὀλίγας στιγμάς, ἀφίσας τὸν Λουλοὺ νὰ περιεργάζεται τὰ θηρία. Καὶ ἐπέστρεψε σασμένος ἀπὸ τὰ γέλια.

— Ξέρεις τί; εἶπεν· ὁ Σουλτᾶνος συνέδεσε τοὺς κήπους τοῦ Μπουλ-Γιελοὺδ καὶ τὸ παλάτι του μὲ «Δεκωβίλ». Ἔχει, φαίνεται, μιὰ ἀτμομηχανούλα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ Μέγας Αὐθέντης, ποῦ ὁ Ἀλλὰχ νὰ τὸν μακροημερεύῃ, ὅπως λέγει καὶ ὁ Μπεν-Σελιμάν, διασκεδάζει κουβαλῶν τὴς γυναῖκές του μ' αὐτὸ τὸ *ραϊλβάϋ* καὶ κάμνω ὁ ἴδιος τὸν μηχανικό. Ἀνυπομονῶ νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ θέαμα... Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ περνοῦμε ἄσχημα ἐδῶ!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ'Ι'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΡΜΗΓΚΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

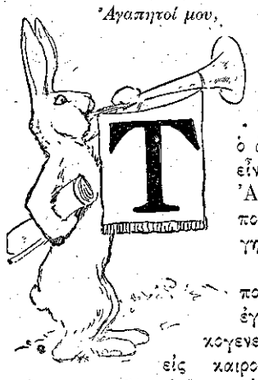

Ἰ εἶνε ὁ κόσμος! τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος! τί εἶνε ὁ πόλεμος! Ἀκοῦστε κάτι ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ.

Θὰ ἐπίστευε ποτὲ κανείς, ὅτι ἐγώ, πτωχὸς οἰκογενειάρχης, καὶ εἰς καιροὺς μάλιστα πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ ἐξοδεύω δέκα λεπτὰ τὴν ἡμέραν διὰ κεχρί... τῶν μερμηγκιῶν; Καὶ ὅμως! Κάποια μερμηγκοφωλιά, ἀνακαλυφθεῖσα εἰς τὴν ταράτσαν, ἀποτελεῖ ἤδη παράρτημα τῆς οἰκογενείας· καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὴν ἀλλόκοτον ζωοφιλίαν τῶν δύο μικρῶν μου θυγατέρων, αἱ ὁποῖαι ἐκτὸς τοῦ καναρινιοῦ των, ἐννοοῦν νὰ σιτίζουν, θηλαδὴ νὰ κεχρίζουν, καὶ τὰ μερμήγκια τῆς ταράτσας μας!

Προχθὲς εἰσέβαλλον καὶ αἱ δύο εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀνήσυχοι καὶ ἐξηγριωμέναι, ὡς νὰ τὰς ἀπειλοῦσε κανένας μεγάλος κίνδυνος.

— Μπαμπᾶ, δός μας μιὰ δεκάρα νὰ πάρωμε κεχρί.

— Μπᾶ, τὸ καναρίνι ἔχει ἀρκετό· πρὸ ὀλίγου τὸ εἶδα.

— Μὰ τὸ θέλομε, μπαμπᾶ, γιὰ τὰ μερμήγκια.

— Ποιὰ μερμήγκια;

— Τῆς φωλιᾶς, καλέ, δὲν τὴν εἶδες;

— Οὔ, μὴ μ' ἐνοχλῆτε τώρα. Γυρέψτε τῆς μαμμᾶς.

— Ἡ μαμμὰ εἶπε πῶς δὲν τρέφει πιὰ μερμήγκια. Τώρα, λέει, εἶνε πόλεμος...

— Ἔ, μὰ οὔτε ἐγώ. Ἀφίστε με νὰ γράψω.

Ἠπειλήθη κατακλυσμὸς δακρύων, ἀλλὰ μὲ κόπον τὰ ἐκράτησαν μίαν στιγμήν, διὰ νὰ μὲ παρακαλέσουν θερμῶς:

— Τὰ καϋμένα τὰ μερμήγκια... Δὲν τὰ λυπᾶσθε;... Πῶς θὰ γεμίσουν κι' αὐτὰ τὴν ἀποθήκη γιὰ τὸν χειμῶνα;... Νὰ ψοφήσουν θέλετε;...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς μ' ἔπεισεν, ὅτι ἡ ἀπελπισία θὰ ἐξερρηγνύετο θορυβώδης, καί, διὰ νὰ γλυτώσω, ἔδωσα τὸ ζητούμενον.

Εὐτυχισμένα τὰ κοριτσάκια, ἔτρεξαν τότε νὰ πάρουν τὸ κεχρί. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἄφισαν εἰς τὴν ἡσυχίαν μου. Μετ' ὀλίγον νέα εἰσβολὴ εἰς τὸ γραφεῖον, γελαστὴ αὐτὴν τὴν φορά, καὶ θερμὴ παράκλησις νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν ταράτσαν, διὰ νὰ ἰδῶ τὸ *θέαμα*. Τὰ κοριτσάκια εἶχαν, φαίνεται, τὴν ἰδέαν, ὅτι ἀφοῦ τὸ ἐπλήρωσα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ χάσω.

Καὶ διὰ νὰ μ' ἐλκύσουν, μοῦ τὸ περιέγραφαν μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα. Ὅλη ἡ μυρμηγκιὰ ἦτο, λέγει, στὸ πόδι. Κ' ἐνῷ μερικὰ μερμήκια ἠγωνίζοντο κ' ἐπέμεναν νὰ εἰσαγάγουν ἀπὸ τὴν στενὴν τρύπαν τῆς φωλιᾶς μίαν μεγάλην χονδρὴν μύγαν, τὰ ἄλλα, φορτωμένα μὲ κόκκους κεχριοῦ, ἐπερίμεναν νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ τρύπα, διὰ νὰ περάσουν καὶ νὰ τοὺς ἀποθηκεύσουν... Μὰ τὸν Τζὼν Λοῦμποκ καὶ μὰ τὸν Μαίτερλιγκ, ἦτο πολὺ ἐλκυστικόν! Ἄλλως τε τὰ κοριτσάκια ἤρχισαν νὰ μὲ τραβοῦν καὶ ἀπὸ τὰ μανίκια. Ἐσηκώθηκα λοιπὸν καὶ τὰ ἠκολούθησα εἰς τὴν ταράτσαν.

Μὲ ὡδήγησαν εἰς μίαν ἄκρην, ὅπου τοσάκις, περνῶν, τὰ εἶχα ἰδῆ σκυμμένα, καὶ μὲ σιωπηλὸν νεῦμα, ὡς διὰ νὰ μὴ ταράξουν τάγαπητά των ἔντομα, μοῦ ἔδειξαν τὴν τρύπαν. Πραγματικῶς, ἦτο φραγμένη ἀπὸ τὴν χονδρὴν μύγαν, τὴν ὁποίαν τὰ μερμήγκια ἠγωνίζοντο νὰ τραβήξουν μέσα. Ἄλλα δέ, ἀμέτρητα, ὁλόγυρα, μὲ τοὺς κόκκους εἰς τὸ στόμα, ἐπερίμεναν... Ἔκαμα νὰ πλησιάσω, διὰ νὰ ἰδῶ καλλίτερα τὰς λεπτομερείας αὐτῆς τῆς *μανούβρας*, ὅταν τὰ κοριτσάκια μου μ' ἐμπόδισαν.

— Στάσου, μοῦ ἐφώναξαν ἔντρομα, μὴ πατήσῃς κανένα!

Ὁρίστε. Ἔπρεπε τώρα καὶ νὰ προσέχω μὴ σκοτώσω κανὲν *κατοικίδιον*, μήκους δύο χιλιοστῶν ποῦ μέτρου. Ὦ, τῆς εἰρωνείας.

Χωρὶς νὰ θέλω, ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεθυμήθην τὸ Βελιγρόδι, τὴν Λιέγην, τὰς ὑπονόμους ποῦ ἀ ετίναξαν τόσας χιλιάδας ἀνθρώπους, τὰς πόλεις ποῦ ἐβομβάρδισαν οἱ στόλοι, τὰς διώργυας τῆς Ὁλλανδίας ποῦ περιμένουν νὰ πνίξουν τοὺς Γερμανούς, ὅλας τὰς καταστροφάς, τὰς δηώσεις, τὰ σκληρότητας καὶ τὰς φρίκας τοῦ μεγάλου πολέμου... Πόσαι ἡσυχοι, ἐργατικαὶ καὶ εὐτυχεῖς φωλεαὶ ἀνθρώπων, ἀναστατούμεναι, κρημνιζόμεναι, πυροπολούμεναι καὶ θάπτουσαι ὑπὸ τὰ ἐρείπιά των ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας.

Καὶ τὰ κοριτσάκια μου νὰ τρέφουν ἀκόμη τὰ μερμήγκια τῆς ταράτσας μὲ κεχρὶ καὶ νὰ προσέχουν μὴ πατήσουν κανένα... Διατί νὰ μὴ παίρνουν καλλίτερα ἕνα μπρίκι μὲ καυτὸ νερό, νὰ τὸ ἀδειάσουν εἰς τὴν φωλεάν; Αὐτὸ δὲν κάμνουν ὁλονὲν ὁ Κάϊζερ, ὁ Καισαροβασιλεύς, ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου, ὁ ἀπειλήσας τὸν στρατόν του ὅτι θαὐτοκτονήσῃ, ἐὰν δὲν ἀνατιναχθοῦν εἰς τὸν ἀέρα ὅλοι οἱ Γερμανοί;... Τί εἶνε ὁ κόσμος! τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος!...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Καὶ ἄλλο ἀργοδρομεῖον

Ἡ εἰκὼν αὐτή, ἐκ φωτογραφίας, παριστᾷ τὸ ἁμάξι, τὸ ὁποῖον μεταφέρει τὸ ταχυδρομεῖον εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ταραντᾶς, μεταξὺ Ἀλεπὸ καὶ Καραμάν. Κ' ἐκεῖ βεβαίως ἡ διανομὴ τῶν ἐπιστολῶν δὲν γίνεται πολὺ γρήγορα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Βουλγαροκτόνου

ΞΑ	ΡΑΥ	ΔΡΑ	ΟΝ
ΝΟΣ	Α	ΔΟ	ΘΗΡ
ΚΤΙ	ΠΑΝ	ΚΕ	Υ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πλοίων τοῦ στόλου μας.

Δήλωσις: **Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.**

β'.) Πρόβλημα

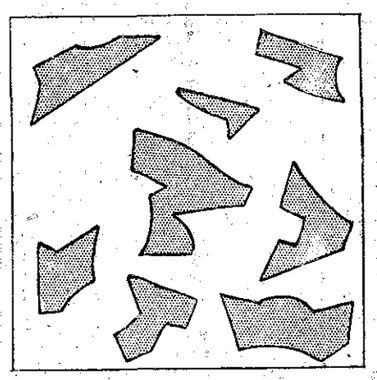

Νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ὀκτὼ αὐτὰ τεμάχια, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἕνα τέλειον τετράγωνον.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Δρυμοῦ

Co**ai*-t*i-t*i-mê*e

Ἀναγνωσθῇ τὸ ρητὸν τοῦτο.

Λύσεις τοῦ 33ου φύλλου

α') Δρυοκολάπτης, ψιττακός, κόκκυξ, σπῖνος, περιστερά.—β') Autruche, Ibis, Sérin, Pintade, Rouge-gorge = AISPR = PARIS.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἰδὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΣΤ' ΑΡΧΑΙΑ

Μεσ' σὲ συντρίμια μάρμαρα,
κοιμᾶται ἡ Ὡραιότης,
ἡ Δόξα αἰώνων μακρυνῶν
ἡ Τέχνη, ἡ Τελειότης.

Δ' ἀβαίνει ἐκεῖ ὁ θαυμασμός
παγκόσμιος, καὶ θεῖον
προσκύνημα φέρει ἱερὸν
στ' Ἀρχαῖον Μεγαλεῖον.

Πλανᾶται ἡ θλίψις ὡς σκιὰ
βαρειὰ στὸν λήθαργόν των,
θερμὲς καρδιὲς εὐγενικὲς
πῶς νοιώθουν τ' ὄνειρόν των!

Λάτρις τῆς Ἀρχαιότητος.

ΣΤΟΝ ΑΥΛΟΓΥΡΟ

Στὸν αὐλόγυρο κάποιας ἐκκλησίας ἦσαν συναθροισμένοι ἀρκετοὶ πρόσφυγες.

Εἰς τὰ πελιδνὰ καὶ ἡλιοκαῆ πρόσωπά των, ἔβλεπέ τις σαφέστατη τὴν λύπην καὶ ἀπελπισίαν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατετρύγοντο. Αἱ γλυκεῖαι καὶ συμπαθεῖς μορφαί των εἶχαν λάβῃ κάποιαν ἀγριάδα. Τὰ ἁπλανῆ βλέμματά των ἐδείκνυον εἰς ὁποίαν τρικυμιώδη κατάστασιν εὑρίσκετο ἡ ψυχή των. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μικρὰ παιδάκια ἦσαν σκυθρωπά, ἴσως ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν πεῖνα. Παρεπονοῦντο συχνὰ εἰς τὰς μητέρας των, ἀλλὰ τὸ βλέμμα ἐκείνων ἐδείκνυε ὅτι δὲν εἶχε τίποτε διὰ νὰ τοὺς δώσῃ· καὶ τὰ καϊμένα τὰ μικρὰ ἔφευγαν ἀπογοητευμένα. Ἔξαφνα μεσ' 'ς ἐκείνη τὴν τρομερὰ τραγῳδία τῆς ζωῆς, ἠκούσθη μία δυνατὴ φωνή. Ἦτο ἡ φωνὴ κάποιου πωλητοῦ τσουρεκιῶν, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ—ἴσως τὸν ἔστειλε ἡ τύχη γιὰ νὰ εἰρωνευθῇ μὲ τὸ ἐμπόρευμά του περισσότερον τὴν πεῖναν τῶν μικρῶν δυστυχῶν.

Τὰ μικρά, εἰς τὴν θέαν τῶν ὀρεκτικῶν τσουρεκιῶν, ἐσκίρτησαν καὶ ἐκύτταξαν τὰς μητέρας των μὲ βλέμμα ποῦ δὲν εἶχεν ἀνάγκην λέξεων. Αἱ ταλαίπωροι μητέρες, συνηθισμέναι πλέον εἰς τοιούτου εἴδους βλέμματα, δὲν ἔδωκαν προσοχήν, ἄλλωστε καὶ νὰ ἔδιδον, τί ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν, ἀφοῦ δὲν εἶχαν τὰ ἀπαιτούμενα λεπτά;

Τὰ μεγαλείτερα ἐσιώπησαν, ἀλλὰ τὰ μικρότερα δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κατήσουν τὰ κλάματα, ζητοῦντα συγχρόνως νὰ φάγουν.

Ὁ πωλητής, ὁ ὁποῖος ἐγένετο μάρτυς αὐτῆς τῆς σκηνῆς, ἐννόησε τὸ τί συνέβαινε εἰς τὰς καρδίας τῶν μικρῶν. Ἡ εὐγενὴς καρδιά του δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ πλημμυροῦν αὐτὴν αἴσθημα—καὶ χωρὶς κανένα δισταγμόν, κατεβίβασε τὸ μικρό του πανεράκι καὶ ἤρχισε νὰ μοιράζῃ τὰ τσουρέκια του εἰς τὰ παιδιά ποῦ συνηθροίσθηκαν τριγύρω του.

Ἀ, ἐκείνη ἡ σκηνὴ ἦτο ὡραία! Ἔβλεπες ὅλων τῶν μικρῶν τὰ πρόσωπα νὰ λάμπουν ἀπὸ χαράν, τὰς δὲ μητέρας, ἐπίσης χαρούμενες ἀλλὰ μὲ δακρυσμένα μάτια, νὰ εὐχαριστοῦν τὸν πωλητὴν μὲ ὅσην δύναμιν εἶχεν ἀκόμη ἡ πολυβασανισμένη καρδιά των.

Ἑλληνικὴ Νίκη.

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Στὴν κόκκινη χλαμύδα σου,
Πατρίδα τιμημένη,
Θάρθῃ καιρὸς νὰ βλέπουνε
Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ ξένοι,
Μιὰ στάλα κι' ἀπὸ τὸ αἷμα μου
Ποῦ πρόθυμα θὰ χύσω,
Γιὰ σένανε, Πατρίδα μου,
Σὰν πάω νὰ πολεμήσω!

Ἀπόγονος Χατζηχρίστου

ΣΚΙΤΣΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Χαρισμένο στὴν ἀδελφὴ Νίτσα

Ἦταν πολὺ πρωΐ, ποῦ καθισμένος εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ βραχάκια τῆς λίμνης τοῦ Γερέκου, παρατηροῦσα τὸ θέαμα ποῦ γύρω μου ξαπλώνονταν μαγευτικό. Σιγανὴ τρεμουντάνα φύσαγε καὶ τὰ κύματα ἐλαφρὰ ἐλαφρά, ἐρχόντανε διὰ νὰ χαϊδέψουν τῆς πέτρες τ' ἀκρογιαλιοῦ, ποῦ ἀκόμη δὲν εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὸν νυχτερινό του ὕπνο.

Ἕνα ψαροκάϊκο ξεθωριασμένο, ἦταν ἀραγμένο σ' ἕνα μεγάλο χαντάκι γεμᾶτο νερό· ἦταν στιβαγμένο ἀπὸ κοφίνια καὶ παραγάδια ἀραδιασμένα, ἕτοιμα γιὰ τὸ πρωϊνὸ ψάρεμα ποῦ θἄκανε ὁ ψαρᾶς.

....«Καλημέρ' ἀφέντη.» Γύρισα κ' εἶδα ἕνιαν ἄνδρα ἡλιοκαμένον μὲ ψηλὴ κορμοστασιά, μὲ μιὰ ψάθα πλατειὰ χωριάτικη, τὸν γιακᾶ του ριγμένο στὸν ὦμο καὶ τὰ πανταλόνια του σηκωμένα ὥς τὰ γόνατα· ὁ τύπος αὐτὸς προέδειδε μιὰ πολυβασανισμένη ζωή.

—Γιὰ ψάρεμα σήμερα, πατριώτη;—τὸν ρώτησα.

—Ναί, παλληκάρι μου, μ' ἀπάντησε. Ξύπνησα κομμάτι ἀργούτσικα, γιατὶ ἔπεσ' ἀργά, κι' ἀποκαμωμένος ἀπ' τὸ χθεσινὸ ψάρεμα.

Ἔφερε τὰ παραγάδια καὶ τὸ δόλωμα καὶ κάθησε κοντά μου γιὰ νὰ δολώσῃ.

Ἐφέραμε πολλὲς ὁμιλίες γιὰ διάφορα ζητήματα, ὅταν ἔξαφνα, ἀναστενάζοντας μοῦ λέγει.

Τὸ βλέπεις τὸ μάτι ποῦ τῶχω σκεπασμένο; στὸ Δρίσκο τῶχασα.

Ἐσήκωσε τὸ μαῦρο τὸ πανὶ ποῦ τὸ εἶχε σκεπασμένο, καὶ εἶδα τὰ βλέφαρά του κλειστὰ καὶ βαθειὰ μέσα στὴν κόγχη. Καὶ μοῦ διηγήθηκε διάφορα ἐπεισόδια, τὸ θλιβερὸ θάνατο τοῦ ποιητή μας τοῦ Λορέντσου Μαβίλλη, τὸν τραυματισμό του, τὴν περιποίησι στὸ νοσοκομεῖο καὶ τῆς μάχες ποῦ εἶχε λάβει μέρος μαζὶ μὲ τοὺς Γαριβαλδινοὺς ἕως νὰ πληγωθῇ.

Ὁ ἥλιος ἔγερνε ἤδη στὸν οὐρανὸ ἐπιβλητικὸς μὲ τὴς πύρινές του ἀχτῖδες καὶ μία θεία συμφωνία χιλιάδων πουλιῶν ἀκούονταν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο...

Ἐχαιρετιστήκαμε· αὐτὸς πῆγε γιὰ τὸ ψάρεμά του κι' ἐγὼ γιὰ νὰ προγευματίσω.

Βυζαντινὸς Ἀετὸς

«...ΤΙ;... ΠΩΣ;...»

Προχθὲς μᾶς διηγήθησαν νοστιμώτατον ἐπεισόδιον κυρίας, ἡ ὁποία εἶνε ὀλίγον βαρύκοος. Κάποτε, μᾶς εἶπεν, εἰς τὸν δρόμον συνήντησεν ἕνα παιδάκι ὡραιότατο μέσα εἰς τὴν φορητὴν μικράν του ἅμαξαν. Τῆς ἤρεσε πολὺ καὶ ἐπλησίασε τὸ ἁμάξι.

— Ὡραῖο παιδάκι! Εἶνε ἥσυχο ἔτσι παντοῦ;

—Ἄ ὄχι, κυρία, λέγει ἡ τροφός, πολλὲς φορὲς *κλαίει, κλαίει...*

— Ἂς *λέει*, δὲν πειράζει, αὐτὸ δείχνει πῶς εἶνε ἔξυπνο.

— Ἔπειτα, ξέρετε, εἶνε *κακό*, πολὺ *κακό*.

— Φαίνεται ἡ *καλωσύνη* γραμμένη στὸ προσωπάκι του·

—Ξέρετε, λέει καὶ κακὰ *λόγια*, φοβεῖται μόνον τὸν μπαμπά του...

— Ἄ ὄχι δὲν κάνει καλὰ νὰ φοβῆται τὸν *μπόγια*, κρῖμα ποῦ τὸ εἶχα γιὰ ἔξυπνο.

— *Βρίζει τὸ ἀδελφάκι του.*

— Ἔ, δὲν πειράζει, τοῦ τὸ ράβετε...

— Πο.ὸ καλέ;

— Μὰ ἀφοῦ *σχίζει τὸ σακκάκι του!...*

Ἡ τροφὸς μόλις συνεκρατήθη....

— Καὶ πῶς τὸ λένε τὸ ὡραῖο αὐτὸ παιδάκι;

— Ἂν καὶ εἶνε *τεσσάρων ἐτῶν*, δὲν τὸ ἐβαπτίσαμε ἀκόμη...

— Ἀ! πολὺ ὡραῖο ὄνομα, εἶπεν ἡ κυρία, νομίζουσα ὅτι τῆς εἶπε τὸ ὄνομα. Χωρὶς δηλαδὴ ν' ἀκούσῃ οὔτε λέξιν ἐξέφρασε καὶ γνώμην....(*)

Φάων

(*) Σημείωσις τῆς Διαπλάσεως.—Πόσοι τό κάμνουν αὐτό, χωρὶς νὰ εἶνε κωφοί!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Αὔρα τῶν Σπετσῶν:—*Ἀ, τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι! Ἐξεμπέρδεψα μὲ τὴ γραμματική.*

Ἀτρόμητος Σωφραζέττα: *Πῶς; ἀφοῦ ἔχεις ἀκόμη ἕνα σωρὸ νὰ μάθῃς;*

Αὔρα τῶν Σπετσῶν: —*Ναί, μὰ ἔχασα τὴ Γραμματική μου.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱστοῦ Ἀράχνης

* * *

—Τοτά, τί κάνεις;

—Κάθομαι.

—Καὶ σύ, Γιανάκη;

—Κυττάζω τὸν Τοτό, ποῦ κάθεται.

—Ἔ, ἄμα ἀδειάσετε καὶ οἱ δυό, ἐλᾶτε νὰ παίξωμε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,, ΕΝΕΚΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ, ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΟΣ

Ὁ πανευρωπαϊκὸς πόλεμος ἐπέφερεν ἕνα μεγάλον κλονισμόν. Συνεπεί; τοῦ κλονισμοῦ τούτου, καὶ ἡ «Διάπλασις» βλέπει τὰ μέσα της ὁλονὲν ἐλαττούμενα. Καὶ πρῶτον, κινδυνεύει νὰ τῆς λείψῃ τὸ χαρτί. Διότι τὸ ὑπάρχον ἤδη εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑπερετιμήθη κατὰ 25 τοῖς 100, εἶνε ὀλίγον καὶ πολυζήτητον· κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, δὲν θἀποκατασταθοῦν τὰ πράγματα τόσον γρήγορα, ὥστε νὰ φθάσῃ νέα προμήθεια ἀπὸ τὴν Εὐρώπην πρὸ τῆς ἐξαντλήσεως τῆς παρακαταθήκης. Ἔπειτα, ἀπὸ τὰ περισσότερα Κράτη δὲν ἔρχονται πλέον ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί· αἱ δὲ τράπεζιτικαὶ τοιαῦται δὲν ἐξαργυροῦνται τώρα εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς Τραπέζας, καθὼς καὶ τὰ ξένα γραμματόσημα. Οὕτως οἱ πόροι τῆς «Διαπλάσεως» περιορίζονται εἰς μόνον σχεδὸν τὰς ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἀποστολὰς καὶ εἰσπράξεις.

Εἰς τοιαύτην στενοχωρίαν, ἡ «Διάπλασις» εὑρέθη πρὸ τοῦ διλήμματος: ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκδιδομένη ὅπως ἐκδίδεται, ἕως ὅτου, ἐξαντλουμένων μετ' ὀλίγον τῶν μέσων, θὰ ἠναγκάζετο νὰ παύσῃ ὁλωσδιόλου· ἢ νὰ περιορίσῃ τὴν ἔκδοσίν της, ὥστε, μὲ κάποιαν οἰκονομίαν, νὰ ἐπαρκέσουν τὰ μέσα της μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων, χωρὶς διακοπήν. Φυσικὰ ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον. Καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου θὰ ἐκδίδεται μόνον μὲ τέσσαρας σελίδας, ἀντὶ τῶν σημερινῶν ὀκτώ. Ὄχι ὅμως πάντοτε. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁσάκις τὰ μέσα τὸ ἐπιτρέπουν θὰ ἐκδίδωνται καὶ ὀκτασέλιδα φυλλάδια.

Κατ' ἀνάγκην, τὰ τετρασέλιδα φυλλάδια θὰ περιέχουν πρωτίστως τὰς συνεχείας τῶν δύο μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τελειώσουν ἐντὸς τοῦ ἔτους. Ἔπειτα ὀλίγας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς μὲ τοὺς Λύτας των (ἀλλὰ χωρὶς «Νέα καὶ Περίεργα») καὶ ὀλίγην, στοιχειώδη Ἀλληλογραφίαν (Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων, Μικρὰ Μυστικὰ κτλ.)—Διηγήματα, Ποιήματα, Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή, Σελὶς Συνεργασίας κτλ. δὲν θὰ χωροῦν εἰς τὰ τετρασέλιδα. Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ οἰκονομῆται ὀλίγος χῶρος διὰ τίποτε Ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν. Ἐπ' σης δὲν θὰ δημοσιεύωνται Μικραὶ Ἀγγελίαι. Ὅσαι θὰ σταλοῦν ἐν τῷ μεταξύ, θὰ φυλαχθοῦν διὰ νὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ ὀκτασέλιδα,—ἐάν, ὡς εἴπαμεν, αἱ περισσάσεις ἐπιτρέψουν καὶ τὴν ἔκδοσιν τοιούτων.

«Ἀ ἰὰ γκέρρ, κόμ ἀ λὰ γκὲρρ» λέγει μία γαλλικὴ παροιμία. Δηλαδὴ «στὸν πόλεμο σὰν στὸν πόλεμο» Τοῦτο ἐνθυμούμενοι οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως», δὲν θὰ δυσανασχετήσουν διὰ τὸν περιορισμὸν αὐτὸν τῆς ἐκδόσεως· ἀπεναντίας μάλιστα θὰ εἶνε κ' εὐχαριστημένοι, διότι θὰ λαμβάνουν πάλιν καθ' ἑβδομάδα τὸ ἀγαπητόν των φύλλον, ἔστω καὶ τετρασέλιδον, ἐνῷ ἄλλως θὰ ἐκινδύνευαν νὰ τὸ ἀτερηθοῦν ἐντὸς ὀλίγου τελείως! Ἐν τῷ μεταξὺ ἂς κάμνουν καὶ αὐτοὶ ὅ,τι εἰμπροῦν διὰ τὴν «Διάπλασιν», ἀγοράζοντες τόμους της, ἐξοδεύοντες φυλλάδιά της, ἐγγράφοντες συνδρομητὰς κτλ. Ὅσον διὰ τὴν ἐξ ἀνάγκης ἔλλειψιν, ἡ «Διάπλασις» ἐλπίζει νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, διὰ τῆς ἐκδόσεως πολλῶν δωδεκασελίδων φυλλαδίων.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 31 Ἰουλίου 1914.

ΚΑΘΩΣ βλέπετε εἰς τὴν ἀνωτέρω δημοσιευομένην Δήλωσιν, τὰ φυλλάδιά μου εἰς τὸ ἑξῆς, ἐνόσῳ διαρκεῖ ὁ πόλεμος, θὰ ἐκδίδωνται τετρασέλιδα καί, ἐλλείψει γώρου, ἡ Ἀλληλογραφία μισοκαταργεῖται. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ μοῦ γράφετε. Θὰ μοῦ γράφετε ὅπως πρῶτα, Κ' ἐγώ,—τί σᾶς μέλει!—πάντα θὰ εὑρίσκω τρόπον νὰ σᾶς ἀπαντῶ. Ἔπειτα ἐλπίζω, κάπου-κάπου, χωρὶς προειδοποίησιν, νὰ ἐκδίδω καὶ ὀκτασέλιδα. Καὶ εἰς αὐτὰ χῶρος θὰ ὑπάρχῃ.

Σᾶς εἶπα εἰς τὴν Δήλωσιν, ὅτι ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, ἀπὸ πολλὰ ξένα Κράτη, δὲν ἔρχονται πλέον, καὶ ὅτι δὲν ἐξαργυρώνονται ἐδῶ τσέκια καὶ ξένα γραμματόσημα. Ἐλησμόνησα νὰ προσθέσω, ὅτι καὶ τὰ ἑλληνικὰ γραμματόσημα Ἑλληνικῆς Διοικήσεως καὶ Ἀναμνηστικὰ τοῦ Πολέμου, δὲν ἀνταλλάσσονται ἐπίσης. Ὥστε νὰ μὴ μοῦ στέλλετε παρὰ κοινὸν γραμματόσημον, ἀπὸ αὐτὸ ποῦ ἔγουν τώρα καὶ εἰς τὰς νέας Ἐπαρχίας.

Νύμφη τοῦ Πόντου, ἂν καὶ ἀργά, δέξου καὶ τὰ ἰδικά μου ἐγκάρδια συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρός. Τί φοβερὰ στέρησις! Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ στέλλῃ ἰσχὺν καὶ παρηγορίαν.—Διὰ τὴν συνδρομήν σου, μὴν ἀνησυχῇς. Ἐλήφθη.

Ἡ *Ἡρωΐς Ἠπειρῶτις*, ἕνα μεσημέρι, ἐξεσταίνετο τόσον πολύ, ὥστε ἠτο ἀδύνατον νὰ πλέξῃ τὴν δαντέλλα τῆς. Ἔξαφνα βλέπει κοντά της τὸ τελευταῖόν μου φυλλάδιον, ποῦ τὸ εἶχε ἀφίσῃ ἐκεῖ ὁ ἀδελφός της. Πετᾷ εὐθὺς τὴν δαντέλλα, τ' ἁρπάζει καὶ ἀρχίζει τὸ διάβασμα. Σὲ λίγο «αἰσθάνεται τόσην δροσερότητα, ὥστε εἶνε ἱκανὴ νὰ μοῦ γεμίσῃ ὁλόκληρες κάλλες χωρὶς κόπον». Καὶ μ' ἐρωτᾷ: «Διατί τάχα αὐτὴ ἡ μεταβολή;» Εἰμπορεῖτε νὰ τῆς τὴν ἐξηγήσετε σεῖς;

Εἰς τὴν Ζάκυνθον, *Λιλίκα*, αἱ φίλαι σου Κάκια καὶ Λουλούκα ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ μείνουν δύο - τρεῖς μῆνες μὲ τοὺς γονεῖς των. Ἀλλὰ ἡ ἔκρηξις τοῦ πολέμου ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά των. Διότι τώρα δὲν ὑπάρχει ρυκνὴ συγκοινωνία μὲ τὰς νήσους, καὶ ὁ κ. Φαίδων ἐφοβήθη μήπως ἀπεκλείστο ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ στέλλῃ τὰ χειρόγραφά του εἰς τὰς Ἀθήνας τακτικά.

Ὄχι, *Ἑλληνικὴ Αἴγλη*, τὸ γράμμα σου ἔπεσε στὰ χέρια μου πρὸ τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ διαθεσίμου χώρου... Μὴν ἀνησυχῇς, καὶ κανεὶς δὲν σοῦ ἐπῆρε τὸ ψευδώνυμόν σου· κάτι λάθος θὰ ἔγεινε. Θὰ εἴπω εἰς τὴν *Βάρκαν τοῦ Κανάρη* πόσον σ' ἐγαροποίησεν ὁ θρίαμβός της. Διὰ τάλλα ποῦ μοῦ γράφεις, ἐλυπήθην πολύ· ἀλλὰ τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ κάμω;..

Μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐγνώρισα καὶ προσωπικῶς τὸν ἀγαπητόν μου *Ἥρωα τοῦ 1913*. Μόλις ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀμέσως μ' ἐπεσκέφθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Τώρα μοῦ γράφει, ὅτι ἡ μεγάλη ζέστη τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἐδίωξεν εἰς τὸ Λουτράκι. Καὶ ὅμως ἐδρόσισε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀρκετά.

Χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις. *Ροδοδάφνη*, ὅπως πάντοτε ὅταν ἀκούω τὸ καλὸν τῶν φίλων μου. Εἶπε εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὅστι τὸν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμαι Ἀλήθεια, συμφωνῶ κ' ἐγώ, ὅτι ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος εἰς τὸν κύκλον μας εἶνε σπανιώτατα ἐξαιρέσεις. Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη βασιλεύει.

Νὰ καὶ ὁ *Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ*, ποῦ μοῦ γράφει ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Ἀλλὰ ὁ καϊμένος μου εἶνε ἀόριστος ἀκόμη, ἀπὸ τὸ ποῦ! τοῦ. Εὔχομαι ἀπὸ βάθους καρδίας νὰ γίνῃ καλὰ καὶ νὰ σηκωθῇ γρήγορα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν καὶ οἱ ἑξῆς: *Ὁ Νικητής, Δοξασμένος Ρῆγος, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Κεφαλλονίτικο Διαβολάκι, Καινούργιες Δάφνες, Ἐξερευνητὴς τοῦ Ἀπείρου, Ναύαρχος Μιαούλης, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Πατρὶς τῶν Ἡρώων* καὶ ἡ θυμωμένη μου *Μπουμπουλίνα* (μὰ τί νὰ σοῦ κάμω! καὶ πάλιν σήμερα δὲν ἔχω τόπο!).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἔλαβα πολλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ ἐγκρίνω ἢ νὰ τ' ἀπορρίψω. Τὰ ἐφύλαξα μόνον!.... μήπως χρειασθοῦν ἀργότερα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Βότσης, α.* (Φ.Δ.) *Ρωβῆρος, α.* (Θ. Γ.) *Ἕνα Χιωτάκι, ἀ.* (Ε. Σ. Χίου.) *Ἀπόγονος Χατζηχρίστου, α.* (Χ.Η.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Λάτρις τῆς Ἀρχαιότητος* (0) *μὲ Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων, Μέλλοντα Ἐφευρέτην.*— *τὸ Ζακυθινὸ Ἀεράκι* (0) *μὲ Ἀθανάσιον Διάκον, Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου, Φάωνα.*—*ἡ Ἡρωϊκὴ Σάμος* (0) *μὲ Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο, Βασίλειον Βουλγαροκτόνον, Δωδωναῖον, Πειρακτήριον.* — *ἡ Τρικυμία* (0) *μὲ Ἐρημίτιδα, Γλυκὺ Παρειδόν, Ἴδην, Διδυμαῖον.* — *τὸ Ἕνα Χιωτάκι* (0) *μὲ Ναυτόπαιδα τῆς Χίου, Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Αἴσθημα τῆς Πατρίδος.*

Ἡ ***Διάπλασις ἀσπάζεται*** τοὺς φίλους της: *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο* (ἔλαβα ἀπὸ τὸν κ. Ξ. 1 δρ. μὴ λησμονῆς νὰ ὑπογράφῃς καὶ μὲ ὄνομα καὶ μὲ ψευδώνυμον *πάντοτε*) *Φάωνα* (ὡραία ἡ μονοκονδυλιά σου, ἀλλὰ τώρα ποῦ νὰ δημοσιευθῇ!) *Τέλλον Ἄγραν* (ἔβαλα. βλέπεις, ἕνα κομμάτι· εἰς τὸ πρῶτον ὀκτασέλιδον θὰ βάλω καὶ ἄλλο·) *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Σ. Ι. Μακρ.* (ἔστειλα· ἔγει καλῶς· ἀργότερα καὶ ἡ ἰδική σου διεύθυνσις θὰ τυπωθῇ·) *Γιγαντομάχον Ἕλληνα* (εἶμαι κατενθουσιασμένος διὰ τοὺς καλοὺς βαθμοὺς τῶν ἐκεῖ συνδρομητῶν μου·) *Ἐδέλπιδα Νεότητα* (εἶνε τὸ μόνον δυσμενὲς ἄρθρον ποῦ ἔγραψη διὰ τὸ «Φίδρο τοῦ Λεβάντε», καὶ ὀφείλεται εἰς προσωπικὴν ἐμπάθειαν· ἀπορῶ ὅμως μὲ τὴν ἐφημερίδα τῆς πατρίδος σου· ἀπὸ τόσα ποῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὸ «Φίδρο», αὐτὸ βρῆκε νὰναδημοσιεύσῃ;) *Πανελλήνιον Ἕνωσιν* (ἐλήφθησαν·) *Βουλγαροφάγον Εὔζωνον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα· ἀλλὰ Η. Πνεύματα καὶ Παίγνια μὴ τὰ γράφῃς μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν· εἰς ἄλλο κομμάτι χαρτί·) *Ἀνθισμένην Πασχαλιὰν* (χαίρω ποῦ μοῦ ξαναγράφεις ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν· ἀλλὰ διατί ὅλα μαζί; ὄχι εἴπαμεν, ὅτι αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται χωριστά;) *Νικόλαον Δ. Λουκ.* (τόμον ἔστειλα·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (τόμον ἔστειλα·) *Μηθυμναϊκὸν Ἰδεῶδες* (ἀδύνατον νὰ σοῦ τὰ εἴπω ἐγώ· πρέπει νὰ τὰ ζητήσῃς ἀπὸ τοὺς ἰδίους διὰ Μ. Ἀγγελίας·) *Ἐρημίτιδα* (ἐλήφθησαν·) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (ἔλαβα. εὐχαριστῶ·) *Ἰονίκην Αὔραν* (ναί·) *Μοσχοβόλον Κρίνον* (εὐχαριστῶ·) *Χάνι τῆς Γραβιᾶς, Ταμτάμ-Τιπτήν, Ὀνειρον τῆς Ἑλλάδος*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30ην Ἰουλίου*, δὲν ἀπαντήσω πρὸς τὸ παρόν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 146ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1914.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 146ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

Αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ *ἰδιαιτέρου χάρτου*, πωλουμένου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει πρῶτα νὰ στείλουν 1 φράγκον διὰ νὰ λάβουν 20 φύλλα τοιούτου χάρτου τῶν λύσεων.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐπιτρέπεται νὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον, — τούτων *δωρεάν*, — καὶ οἱ λοιποὶ *συνδρομηταὶ* καὶ ταδέλφια των, οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μὲ *ἓν δεκάλεπτον* γραμματόσημον.

Ἐπίσης οἱ *ἀγορασταὶ* εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μὲ γραμματόσημον *εἰκοσάλεπτον*.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, περὶ ἀπονομῆς τῶν Βραβείων, Ἰσοτίμων κλπ. εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν δημοσιευόμενον εἰς τὸ ἴον φυλλάδιον Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, (Κεφ. Δ') καὶ πρέπει νὰ τοὺς ἀναγνώσετε μὲ προσοχήν.

Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ὁρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ Ζ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 146ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου-Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς δης Ὀκτωβρίου ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

370. Δεξίγριφος

Γράμμα ἑνώνω
Μὲ σγῆμα γεωμετρικὸ
Κ' εὐθὺς σκαρώνω
Ἕνα νησὶ ἑλληνικό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

371. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι δημητριακὸν
Ἂν μαλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Αὐτοκράτωρ παλαιὸς
Τῶν Ρωμαίων θὰ προσάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλησποντοφύλακος

372—374. Αἰνίγματα

1.

Ποιὰ πόλις εἶνε ποῦ μπορεῖ
Μέσα στὰ πλοῖα νὰ χωρῇ;

2.

Ποία νησὶς μαγευτική
Εἶνε ἡρωΐς δραματική;

3.

Μπορεῖς νὰ κάμῃς ἕνα ἰσθμὸν
Μὲ ἁρπακτικοῦ πτηνοῦ κρωγμόν;

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Βογιατζῆ

375. Κυβόλεξον

* * * * = Ζῶον κατοικίδιον.
* * * * = Ἥρως ὁμηρικός.
* * * * = Ζῶον κερασφόρον.
* * * * = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Ἀδῆς

376. Τρίαινα

* * *
* * *
* * *
* * * *
*
*
*
*
*
*

Νὰντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: καθέτως. ἀρχαῖος εἰδυλλιακὸς ποιητής· ὁριζοντίως μέρος ἀρχαίου ναοῦ· δεξιᾷ μετεωρολογικὸν φαινόμενον ἢ θεότης, καὶ ἀριστερᾷ ὀρυκτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

377. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7	=	Κράτος εὐρωπαϊκόν.
2 5 2 3 1	=	Εὑρίσκεται εἰς τὸ στόμα.
3 6 2 1	=	Συγγενής.
4 5 3 1	=	Ἐπίθετον.
5 7 1 2 1	=	Πράσινον.
6 2 3	=	Ἐπιφώνημα.
7 1 6 7	=	Μέγα μέρος τῆς Γῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

378. Διπλῆ Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν τὸ ἀντίθετον τοῦ γίγαντος. Τὸ δὲ τελευταῖον τῆς πρώτης, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν τροφὴν ζώων. Πᾶσαι αἱ λέξεις εἶνε πενταψήφιαι.

1. Ἄνεμος. 2. Συνώνυμον τοῦ δυστυχοῦς· 3. Κάτοικος εὐρωπαϊκοῦ Κράτους· 4. Ἀντωνυμία· 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Βυζαντίου

379. Φωνηεντόλιπον

ζ - χτρ - ζ - φλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου τῆς Ἐλευθερίας

380. Γρῖφος

I
I I δήμῳ δήμῳ
T κώμη
I I δήμῳ δήμῳ
I δήμῳ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8 λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

—[ΙΔ' — 97]—

Πωλῶ γραμματόσημα παντὸς εἴδους.—Διεύθυνσις: Jean Araouso, Limassol (Chypre).

—[ΙΔ' — 98]—

Παλαιὸς φίλος τῆς «Διαπλάσεως» ἐγκατασταθεὶς εἰς Ἀθήνας, προγυμνάζει μαθητὰς εἰς τὰ Γαλλικά, Μαθηματικὰ καὶ Διπλογραφίαν ἐπὶ μετρίᾳ ἀμοιβῇ.— Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖον μας.— Συνίσταται καὶ παρ' ἡμῶν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ
προμηθευθῆτε Τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης».

Προμηθευθῆτε Τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 32ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 273.)

ΑΘΗΝΩΝ: Κωνστ. Μ. Πεχούλης, Λεων. Α. Χάρμπούης, Θεοδ Ν. Φραγκιας, Αἰμιλιανὸς Ξιφος, Δ. Κάτσάρης Ἰσμήνη Ὀρ. Κατσάρη, Κωνστ. Α. Δόντος, Ἀσπασία Μ. Βουρνᾶ, Γ. Πετρακόκης, Γεωρ. Θ. Νικολάου Αλ. Θ. Νικολάου.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεύς.
ΒΟΛΟΥ: Γεωρ. Αν. Λυκαρδόπουλος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χαρ. Λιαπάκης.
ΙΘΑΚΗΣ: Π.Ν. Χρυσανθακόπουλος, Τάσος Γ. Παῖζης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Λίνος Ν. Γερροντικός.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βῆρων Κ. Ἀστεριάδης.
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Ν. Μ. Χατζηπαναγιώτης.
ΜΕΓΑΡΩΝ: Στ. Ν. Κλαμαρῆς.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Μικρὸς Εὐελπις, Σπ. Ηλ. Κοτσιράκης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Σ. Μακρυμίχαλος.
ΣΥΡΟΥ: Νικ. Ι. Βάτης.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γ. Τ. Καρότσης.
ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἑπταλόφου, Νίκος Ζουρντός, Καίτη Φ. Οἰκονόμου.
ΧΑΝΙΩΝ: Νικ. Σ. Μαλαγαρδῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΛΙΝΟΣ Ν. ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΣ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ΝΙΚΟΛ. Ι. ΒΑΤΗΣ ἐν Σύρῳ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1: Αὐγούστου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Λεύκωμα μικρῶν μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—
Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Παιδικοὶ Διάλογοι *(Κουρτίδου)* Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον *(Ξενοπούλου)* φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 1,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.
Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2566

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 6,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 35, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος *Ἐν Ἀθήναις, 9 Αὐγούστου 1914* *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 36*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' *(Συνέχεια)*

Οἱ Παρισινοὶ ἐξηκολούθησαν τὰς ἐξερευνήσεις των.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς ἕνα κιόσκι, τὴν θύραν τοῦ ὁποίου ἐφρούρουν μαῦροι στρατιῶται. Ἐκεῖ - μέσα ἔγραφαν Μαροκινοί.

Κατόπιν εἶδαν τοὺς δούλους, οἱ ὁποῖοι εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον, κατεσκεύαζαν τὸ τσάϊ τοῦ Σουλτάνου.

Εἶδαν τοὺς *μουλαϊ - ἐλ - φὰχ* (ἀνθρώπους τῆς κλίνης), οἱ ὁποῖοι εὐπρεπίζουν τὸ δωμάτιον ἢ τὴν σκηνὴν τοῦ ἡγεμόνος, καὶ ὅταν οὗτος πηγαίνῃ τὴν Παρασκευὴν εἰς τὸ τζαμί, τῷ φέρουν τὸν τάπητα τῆς προσευχῆς.

Τέλος ἔφθασαν ἐνώπιον ἀπεράντου κιπρίου, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζε τὴν ἀριστερὰν γωνίαν τῆς κεντρικῆς αὐλῆς καὶ τοῦ ὁποίου ἑκάστη θύρα ἐφρουρεῖτο ἀπὸ ἕνα μαῦρον.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ Τζούλης χαμηλοφώνως, ὅτι εἶνε τὸ χαρέμι τοῦ Σουλτάνου. Ἐδῶ - μέσα μένουν ἡ γυναῖκες του, διότι, ἰδοὺ τὸν τόπον, φαίνεται ὅτι παίρνουν πολλὲς γυναῖκες συγχρόνως. Τί ἀνησία! ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ μία εἶνε πολύ.

—Βεβαιότατα! ἐπεδοκίμασεν ὁ Λουλού.

«Ἔστρεψαν τὰ νῶτα πρὸς τὸν ὑπηρέτην...» (Σελ. 286, στ. α'.)

Ὁ ἐφιάλτης ξαναρχίζει

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ προσοχή των εἱλκύσθη ἐκ τῆς θέας ἑνὸς μεγαλοπρεποῦς θαλαμηπόλου, ὁ ὁποῖος ἐφορεῦσε, κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον, κυανῆν λιβρέαν μὲ μεγάλα χρυσᾶ κουμπιά, κόκκινον γιλέκι καὶ κοντὰ παντελόνια.

— Ὁ Ζερμαίν! ἀνέκραξαν ταὐτοχρόνως καὶ οἱ δύο. (*)

Ἦτο πραγματικῶς ὁ ἐπιστάτης τοῦ Κατηραμένου Κασμπᾶ, ὁ ἔμπιστος ὑπηρέτης τοῦ Κατακτητοῦ.

Μετά τινας στιγμὰς ἐκπλήξεως, κατὰ τὰς ὁποίας ἔμειναν ἄφωνοι, ὁ Τζούλης ἡτοιμάσθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ὑπηρέτην, ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἐπρόλαβεν.

— Λαμβάνω τὴν τιμήν, εἶπε μὲ τὴν ὑπέρμετρον ἐκείνην εὐγένειάν του, νὰ συγχαρῶ τοὺς κυρίους διὰ τὴν νέαν των θέσιν εἰς τὸ παλάτι... Βλέπω, ὅτι οἱ κύριοι προώδευσαν πολὺ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μᾶς ἐφυγαν....

— Ἀμὴ ἐσύ, Ζερμαίν; ἠρώτησεν ὁ σπουδαστὴς μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν· εἶσαι τώρα στὴν ὑπηρεσία τοῦ Σουλτάνου;.. ἀφίσες τὸν κ. Δίκ;

Ἀμυδρὸν μειδίαμα ἰχνογραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὑπηρέτου.

—Ὄχι, κύριοι, εἶπεν· δὲν ἀφίνει κανεὶς εὔκολα τὸν κ. Δίκ.

— Τότε λοιπὸν τί θέλεις ἐδῶ;

—Ὁ κύριός μου μ' ἐδάνεισε στὸ Σουλτάνο, ποῦ εἶνε φίλος του.

Εἰς τὴν ἀποκάλυψιν αὐτήν, ὁ Λουλοὺ ἥρπασεν ἔντρομος τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του ὡς διὰ νὰ τὸν παρασύρῃ εἰς φυγήν. Ἀλλ' ὁ Τζούλης ἐστάθη ἀκόμη διὰ νὰ ἐρωτήσῃ:

— Ὥστε ὁ Κατακτητὴς ἔρχεται κάποτε ἐδῶ;

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 279.

«Εἰς κάθε στροφήν, ἐπερίμεναν νὰ ἰδοῦν τὸν Κατακτητήν...» (Σελ. 286, στ. 6')

— Συχνά, ἀπεκρίθη ὁ Ζερμαίν.

— Μήπως εἶνε καὶ τώρα στὸ παλάτι;

— Ὄχι.

Οἱ δύο Παρισινοί, εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτήν, ἀφῆκαν στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὁ δὲ Τζούλης ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάκρισιν.

— Θὰ ἔλθῃ γρήγορα;

— Κανεὶς δὲν ξέρει ποτὲ ἀπὸ πρίν, ἀπεκρίθη ὁ Ζερμαὶν ὑψῶν τοὺς ὤμους, τί θὰ κάμῃ ὁ Κατακτητής. Μπορεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ ἀπόψε, μπορεῖ νὰ περάσουν καὶ τρεῖς μῆνες χωρὶς νὰ φανῇ.

— Τελοσπάντων, ἐπέμεινεν ὁ Τζούλης, ποῦ εὑρίσκεται τώρα; Σὺ θὰ τὸ ξέρῃς.

— Ὄχι, ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε. Ὁ κύριός μου μπορεῖ νὰ εἶνε στὸ Μαρόκον, ἀλλὰ καὶ στὸ Παρίσι, στὸ Λονδῖνον, στὴ Νέα Ὑόρκη.... Κανείς, σᾶς εἶπα, δὲν